

SANT CRIST D'IGUALADA

Basílica de Santa Maria, 29-3-2016 -Dimarts de l'octava de Pasqua

Sr. Rector d'aquesta parròquia de Santa Maria i Arxiprest d'Igualada, Srs. Vicaris, Germans preveres i diaques, Sr. Alcalde i Srs. Regidors, Priors del Sant Crist, Fundació del Sant Crist.

Germans, tots, fills estimats de Déu.

La mirada que hem de fer al nostre Sant Crist aquest any, en què s'escauen els cents anys de la mort del venerable Josep Torras i Bages, bisbe de Vic, és molt oportú que sigui des de la perspectiva de l'Espòs de Sang de tota la humanitat i dels igualadins, pel prodigi de la suor de sang, en particular. Ja sabem que aquest títol d'Espòs de Sang li fou donat pel venerable Josep Torras i Bages, en un bella carta pastoral que ell va dirigir al clergat i als fidels d'Igualada, amb el desig, com ell mateix hi expressa, de *prendre part, encara que sigui de lluny, en la solemne festa en què commemoreu el fet meravellós passat en la Imatge de Jesús crucificat, quan en el dia del Divendres Sant de l'any 1590 suà copiosíssima Sang a la vista de tot el poble d'Igualada, vos escrivim aquesta Carta, signe d'amor envers vosaltres, tribut de veneració al diví Redemptor de les nostres ànimes i efusió del nostre cor en una de les manifestacions esplèndides del gran misteri dels segles... el dia en què Jesucrist morí a la creu per a donar vida a la Humanitat a la qual s'havia ajuntat en unitat de persona.*

Torras i Bages va fer, com a bisbe, la seva primera visita a la ciutat d'Igualada en els primers dies després de la presa de possessió de la diòcesi de Vic, com *un deure del nostre ministeri i per una exigència del nostre cor*, com ell mateix expressa. En aquella ocasió ell va poder veure la imatge del Sant Crist i la va poder venerar. Ell, com a natural de les Cabanyes - Vilafranca del Penedès, ja havia sentit el ressò de la devoció i estima dels igualadins al Sant Crist, però en la primera visita com a bisbe va poder entendre com n'era, d'enamorat, el cor dels igualadins, del seu Sant Crist. Com no és difícil d'entendre, la ciutat d'Igualada en aquella ocasió li va donar una afectuosa i sol·lícita rebuda i quasi quatre mesos més tard, el 30 de març de 1900, ell va escriure l'esmentada carta pastoral. El Sant Crist sempre corprèn i la devoció, estima i adoració dels igualadins al nostre Sant Crist tampoc no deixa indiferent. Josep Torras i Bages, amb la seva mirada de pastor i d'home savi i sant, va saber donar encara més vol

a la profunditat del misteri de la suor de sang del Sant Crist d'Igualada.

Certament que aquell any no va assistir a la festa del Sant Crist, però sí que va participar a Igualada en els actes de la commemoració de la batalla del Bruc. Ell mateix va escriure en el llibre d'honor, abans de posar-hi la seva signatura: «Després de portar amb espiritual consol la venerada imatge del Sant Crist en la processó commemorativa del Bruc, el dia 20 de maig de 1907, segon dia de Pentecostès, a honor i glòria del Diví Redemptor i de sa miraculosa imatge.» També l'any següent va concórrer en les festes del mateix centenari amb la celebració de la missa i la processó amb el Sant Crist portat per ell mateix. En totes les tres visites pastorals que ell va fer a la ciutat, la veneració i estima pel Sant Crist hi apareix, amb la cura per la correcta devoció i dignitat de la mateixa imatge.

Per al venerable bisbe Josep Torras i Bages el Sant Crist d'Igualada és l'Espòs de Sang. Ell va manllevar una expressió del llibre de l'Èxode —quan la muller de Moisès, Siporà, l'anomena *espòs de sang*— per donar títol a la carta pastoral i expressar quin és el misteri que es revela en la mort de Crist, vessant la seva sang per la salvació de la humanitat. És el misteri dels esposoris de Déu amb la humanitat en Jesucrist, el seu Fill, que amb la sang vessada en la creu segella l'amor entre Déu i els homes. *Déu és l'Espòs de l'ànima humana i l'assisteix i consola en totes les circumstàncies de la vida.*

El punt de partença de la carta pastoral és la soledat que hi ha en el cor de tota persona humana. *No és bo que l'home estigui sol, és aquesta una exigència del nostre cor, la nostra naturalesa ha d'eixir de si mateixa i cercar per fora la manera d'omplir un gran buit que es troba a dins.* Tot i els avenços científics i tècnics, l'abundància de béns, la varietat d'experiències, la facilitat en la comunicació, ara, als inicis del segle XXI, com fa un segle, podem dir, amb expressió de Torras i Bages: *L'home encara es troba sol, no està satisfet.* I és que el cor de l'home és sempre el mateix; canvien els temps i les eines que l'home té al seu abast, però continuem tenint la mateixa fam i set de veritat, de felicitat, de bellesa, d'amor, de justícia, de significat de la pròpia vida. *Ni la humanitat amb tots els seus avenços, ni el cel, ni la terra, ni els abismes són prou per a dissipar la soledat de l'esperit de l'home... perquè l'home no es basta a si mateix, quan és sol se troba desamparat, necessitat de Déu i per això sols el nostre esperit reposa en la Veritat Sobirana.*

Però la carta pastoral de Torras i Bages no es queda en la soledat del cor de l'home, sinó que ens porta a contemplar com Déu sol·licita la humanitat a unir-se amb ell. De fet, tota la història de la humanitat, vulguem acceptar-ho o no, transcorre entre aquest diàleg de Déu i de l'home. Un home que, moltes vegades, tancat a Déu vol omplir el seu cor cercant-hi més i més coses, i caient en el parany de donar el cor a aquelles realitats que, en lloc d'omplir-lo, fan encara més gran la buidor del cor, la ferida del seu cor. Déu, per la seva part, no cessa de trucar a la porta del cor de l'home perquè vulgui obrir-li i així li pugui oferir aquell amor que pot assaciar i guarir del tot el seu cor. A l'home i la dona d'aquesta nostra civilització racional i tècnica, materialista i hedonista i amb un orgull de pensar que ell sol pot construir el món i la seva vida i pot donar sentit al que viu i fa; a aquests home i dona els costa d'entendre i de viure que hi hagi algú que els estimi infinitament i que és present en l'inici de la seva vida i és la fi del seu caminar pel món. L'amor de Déu no abandona mai la seva criatura, que per amor ha cridat a l'existència. No l'abandona mai, fins i tot quan l'home el rebutja i s'allunya dels seus camins de veritat i d'amor, quan perd la seva vida i la seva dignitat pel pecat. A l'home li costa d'acceptar l'amor misericordiós de Déu, l'amor gratuït, incondicional, que precedeix qualsevol mèrit nostre.

El papa Francesc ha convocat per a tota l'Església l'Any Sant extraordinari de la Misericòrdia i ens diu en la butlla de convocació: «Sempre tenim necessitat de contemplar el misteri de la misericòrdia. És font d'alegria, de serenitat i de pau. És condició per a la nostra salvació. Misericòrdia és la paraula que revela el misteri de la Santíssima Trinitat. Misericòrdia és l'acte últim i suprem amb el qual Déu ve a trobar-se amb nosaltres... Misericòrdia és la via que uneix Déu i l'home, perquè obre el cor a l'esperança de ser estimats malgrat el límit del nostre pecat» (MV, 2). Amb altres paraules, però amb el mateix contingut, la carta pastoral *L'Espòs de Sang* ens porta a contemplar l'amor misericordiós de Déu per la humanitat, per tots i cada un de nosaltres, amb la imatge dels esposoris. Déu és l'espòs fidel que, amb la donació de la sang del seu Fill, segella l'amor a la seva esposa. *Solament Déu pot desterrar la soledat del cor de l'home... Jesucrist és l'òscul de la Divinitat i la Humanitat. ... Jesucrist tragué la misèria de la humanitat, fent-li un dot, aplicant-li els mèrits de la seva Sang preciosíssima, per motiu de lo qual li diem Espòs de Sang, i aleshores, ennoblida pel propi sofriment, pagà el deute de son pecat.* Trobar-se amb Crist, el qui és el rostre visible del Déu invisible, el qui és el rostre del Pare misericordiós, és la font de

l'alegria i de la plenitud. Ens diu el sant pare Francesc: «La joia de l'evangeli omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. Els qui es deixen salvar per ell són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament. Amb Jesucrist sempre neix i reneix la joia» (*Evangelii gaudium*, 1).

Acollim amb paraules del venerable Josep Torras i Bages la invitació a obrir el nostre cor al Sant Crist i acollir tota la misericòrdia que ell ens ofereix: *I a tots vosaltres, estimats igualadins, l'Espòs de Sang, vostra Imatge de Jesús crucificat, vos crida a que li correspongueu a son amor i sigueu fidels a la Passió dolorosa que sofrí, a la sang que vessà per tot l'humà llinatge, i la mística i simbòlica reproducció de la qual volgué fer entre vosaltres... Guardeu fidelitat al celestial Espòs de les vostres ànimes, conserveu la seva llei, la llei del seu amor en vostre cor, no cregueu altre evangeli que el seu. Cadascú mira per ell, fora de Jesucrist, que mira per tothom i per tothom morí; per això li diem l'Espòs de Sang... Jesús ama igualment a tothom, i vol que sos deixebles ens amem els uns als altres; el dia que en la societat triomfi l'amor entre els homes, que els homes s'ajudin, se consolidin, se socorrin els uns als altres, aquell dia serà el dia del triomf de Jesucrist, perquè Ell és el Rei de l'amor de la Humanitat, l'Espòs de Sang d'ella.*

Que en vostra ciutat, estimats igualadins, regni sempre l'amor, que us ameu els uns als altres; recordeu-vos que Jesús crucificat, la veneranda Imatge del qual vosaltres justament teniu per vostre més preciós tresor, és el Rei de l'amor. El Rei de justícia ha volgut transformar-se en Rei de misericòrdia; feu que la Creu de Jesús sia sempre la vostra bandera en les batalles de la vida... i amb aquest signe vencereu; perquè al món, amb totes les seves seduccions i enganys, sols el pot vèncer la fe en Jesucrist, que, havent ressuscitat d'entre els morts, ens promet també a nosaltres la vida de la immortalitat pels mèrits de la seva Sang preciosíssima que oferí al Pare celestial en remissió dels nostres pecats.

Igualadins, que així sigui avui, com ho ha estat en el passat i com ho serà en el futur. Jesucrist és l'ànima del món. Sense ell no hi ha futur. Obrir les portes del cor a ell és trobar-se amb l'horitzó sempre obert de l'Amor que no mor mai. Adorem, oh Redemptor, / vostra imatge d'Igualada! Amén. Amén.